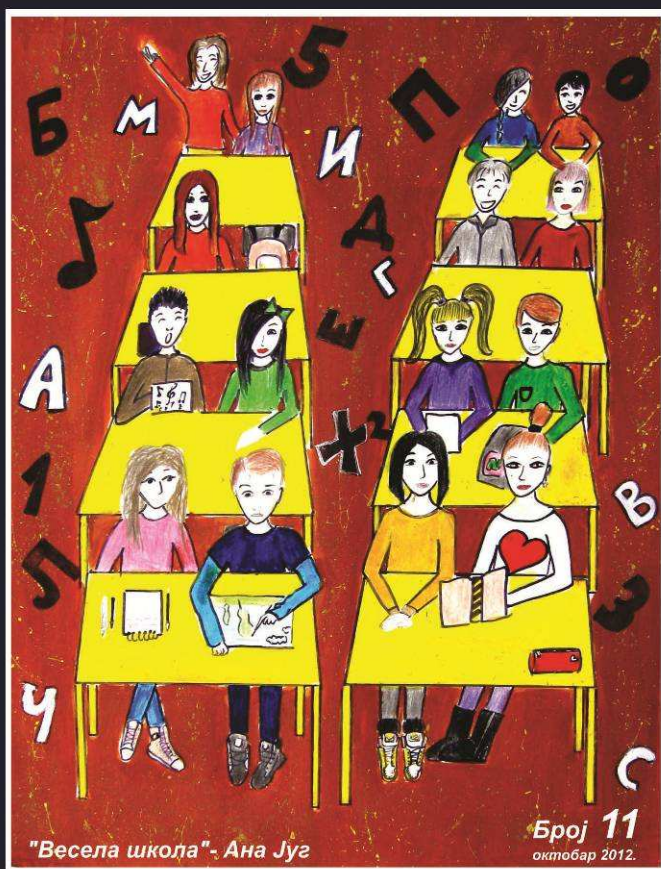

СА БЛАГОСЛОВОМ ЊЕГОВОГ ПРЕСВЕЩЕНСТВА ЕПИСКОПА ШУМАДИЈСКОГ Г. ЈОВАНА

РАСТКО

ИЗДАЈЕ ОСНОВНА ШКОЛА "17. ОКТОБАР" - ЈАГОДИНА

ОДОБРЕЊЕМ ДИРЕКТОРА ШКОЛЕ
БИЉАНЕ МИЛАНОВИЋ
ЧАСОПИС ИЗДАЈЕ
ОСНОВНА ШКОЛА "17. ОКТОБАР"

УЗ САГЛАСНОСТ КООРДИНАТОРА ЗА ВЕРОНАУКУ
НАМЕСНИШТВА БЕЛИЧКОГ ЕПАРХИЈЕ ШУМАДИЈСКЕ
ЈЕРЕЈА МИЛОМИРА ТОДОРОВИЋА
ЧАСОПИС УРЕЂУЈЕ
ВЕРОУЧИТЕЉ **БОРИС МИЛОСАВЉЕВИЋ**

СТРУЧНИ КОНСУЛТАНТИ:
ПЕДАГОГ **МАРИНА АНТОНИЈЕВИЋ**
ПРОТОЂАКОН **НИНОСЛАВ ДИРАК**

ЛЕКТУРА ТЕКСТА
НАСТАВНИК СРПСКОГ ЈЕЗИКА
МАЈА АЛЕКСИЋ

АУТОРИ ТЕКСТОВА
УЧЕНИЦИ НОВИНАРСКЕ СЕКЦИЈЕ

ШТАМПА
ПАПТИР КОМЕРЦ - ЈАГОДИНА

ДАРОДАВАЦ ЧАСОПИСА

СКУПШТИНА ОПШТИНЕ
ЈАГОДИНА

Поштовани читаоци,

Нови број „Растка“ је пред нама. Волела бих да се сетимо броја који је изашао поводом прославе Светога Саве 1999. године и звао се „Свети Сава“. Уређивала га је професор српског језика Илијана Чутура (сада доктор наука и професор на Педагошком факултету у Јагодини). Дакле да отклонимо дилему: часопис „Свети Сава“ који је издат у нашој школи 1999. године је био претеча данашњем часопису „Растко“.

Нека се зна да наш „Растко“ има корене. Име Растко потиче од речи раст/храст и има значење да дете које га носи расте и да порасте велики, да буде јако и лепо попут храста.

У српској традицији храст заузима значајно место. То је најјаче и најпостојаније дрво које се користило за изградњу кућа одвајкада. Од њега су израђиване попторне и носеће греде које су носиле целу кућу, а један посвећеник дрвету ми рече да може да траје хиљаду година. Симболична вредност храста за сваку српску кућу се огледа у обредима за Бадње вече, када се у кућу уноси бадњак који је најчашће храст. Храст је, за нас Србе, свето дрво или још лепше родно дрво, дрво нашега рода, још од периода многобоштва. Није случајно изабран и постављен на тако почасно место. У време када је Србија била прекривена огромним пространствима листопадних шума храст је дрво које је пленило својом лепотом, снагом и дуговечношћу и није му било премца међу осталим врстама дрвета. И данас, у неким селима постоје „записи“, стара храстова стабла, освештана, са урезаним крстом. Она имају посебну улогу у животу села. Испод старих, јаких, разгранатих храстова окупљали су се мештани и одатле су кретале поворке на чијем челу је свештеник који благосиља усеве.

У нашем крају налази се Кочин храст, поред Мораве. Предање старог Кочиног храста преноси се са генерације на генерацију. Радивоје Алексић каже да га је посадио његов чукундеда 1755.године. Па, израчунајте колико времена одолева тешкоћама свих врста. Предлажем да нам наставнице биологије

Босиљка и Винка, које су рођене у Кочином селу, у коме је Кочин храст, нешто више испричају о том чудесном дрвету.

„Храст испред моје куће” – Драгана Марковић 2-1

Многе нас везе спајају са храстом у свакодневном животу и то није случајно, јер он је наш заштитник, наше родно дрво, наша снага. Растко Немањић је понео ово име по рођењу, сигурно да му је оно дало снагу, чврстину, веру у истину да поведе српски народ у светлост мудрости, образовања, опроштаја.

Храст симболизује снагу, чврстину, заштиту, отпорност, истину, човека и људско тело.

У традицији многих народа храст има значајну улогу: у индијској традицији храст је посвећен мајци Земљи, у келтској је посвећен творцу Дагди и сматара се светим дрветом, у кинеској представља снагу, у грчко- римској култури он је посвећен Зевсу, односно Јупитеру (венац од храстовог лишћа додељивао се као награда за спасавање нечијег живота...), у јеврејској симболици заветна арка је направљена од храстовог дрвета.

Као што дрво храст представља симбол снаге у временима тешкоћа и немира, тако је и Растко Немањић симбол постојаности врлина у вери у свој избор. Нека наш „Растко“ и даље шири светосавске корене и јача своје нове гране , изданке и листове у сусрет светлости.

*Рада Петровић Шумар,
школски психолог*

„Најбоља школа“ - Вук Инић 4-3

У СВЕТУ ПОСТОЈИ ЈЕДНО ЦАРСТВО ...

СВЕТИ САВА - Марко Миркаило 8-11

Цео свет слави славу,
Великог нашег Светог Саву
Научио сам много тога,
И такође, да верујем у Бога.

Њега је и пре сваки ђовек славио
Много манастира је он напревио
О свему су могли Саву да питају
Научио их је да пишу и читају.

Отварао је многе школе
Научио је Србе да се воле.
Свети Сава Србин је прави
Вечно ће Србија Њега да слави.

Ћилип Марковић 4-4

ДАН ШКОЛЕ - Јефимија Вукићевић 3-4

Дан школе, дан школе
Сва га деца пуно воле

За прваке права је прилика
Да школу виде
Из чаробног видика.

Дошао је и тај дан
школски рођендан
деца са радошћу чекају
да га весељем дочекају

„Волим моју школу“ Ања Гајић 4-3

ЉУБАВ - Катарина Шпикић 8-1

Када мама воли тату,
када сека воли бату,
када девојка момка воли,
онда љубав то назови.

Понекад потонемо
до дна,
због љубави
или неког сна.

Када видим вољену особу,
поглед скрене у трену том
и само црвени образи
виде се на лицу мом.

„Љубав је ...” - Јана Јеремич 4-3

Благодатни огањ у Јерусалиму

Благодатни огањ (грч. Ἁγιον Φῶς) представља пламен који се чудесно појављује на Светом Гробу у Јерусалиму на богослужењу Велике суботе, уочи православног Васкрса. Појава благодатног огња видљива је појава Духа Светога и потврда Васкрсења Господа Исуса Христа.

Празнично богослужење Велике Суботе и призив Благодатног огња заједно служе: Православна црква у Јерусалиму, Српска православна црква и Јерменска апостолска црква. Богослужењу присуствују и представници (свештеници) Коптске и Сиријске православне цркве као и представници фрањевачког реда римокатоличке цркве.

Богослужење Велике суботе у храму Светог Гроба(црква Васкрсења Христовог) литургијски подсећа на догађаје Христовог страдања и погребља. Уједно представља и увод у Његово славно Васкрсење.

Благодатни огањ се „призива“ након што се претходно провери да у храму не постоје било каква запаљива средства. Након тога, следи „призив“ *Духа Светога* и саме се пале свеће јерусалимском патријарху (два свежња од по тридесет три свеће), а затим сви остали од њега узимају тај пламен. Верници тврде да огањ при додиру не ствара опекотине, нити осећај топлоте, првих неколико минута.

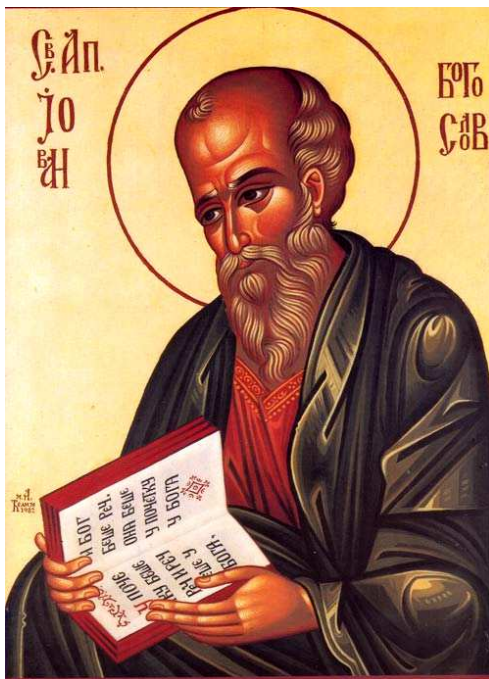
Било је два покушаја од стране других цркава да „призову“ Благодатни огањ. Први је био од стране католичке цркве, у време крсташке владавине, када су католици на силу одузели од Грка светковину Светог огња. Међутим, како им се Огањ није јављао након неколико сати молитве, вратили су „призив“ Благодатног огња православном патријарху. Од тада се Свети огањ опет почео „јављати“.

Други покушај се догодио у 16. веку од стране Јерменске цркве. Јермени су на Велику суботу, на дан светковине Светог Огња, потплатили турске чиновнике да не дозволе улазак јерусалимском патријарху у Цркву Светог Гроба (Храм Васкрсења Христовог). Пошто није пуштен унутра, патријарх се почео молити напољу и после извесног времена Свети Огањ се „спустио“ кроз стуб улазних врата храма, распукао га и запалио свежањ свећа патријарху. Од тада више није било покушаја да се од православних отме призив Благодатног огња. За призив Светог Огња постоје претходне припреме које се морају обавити.

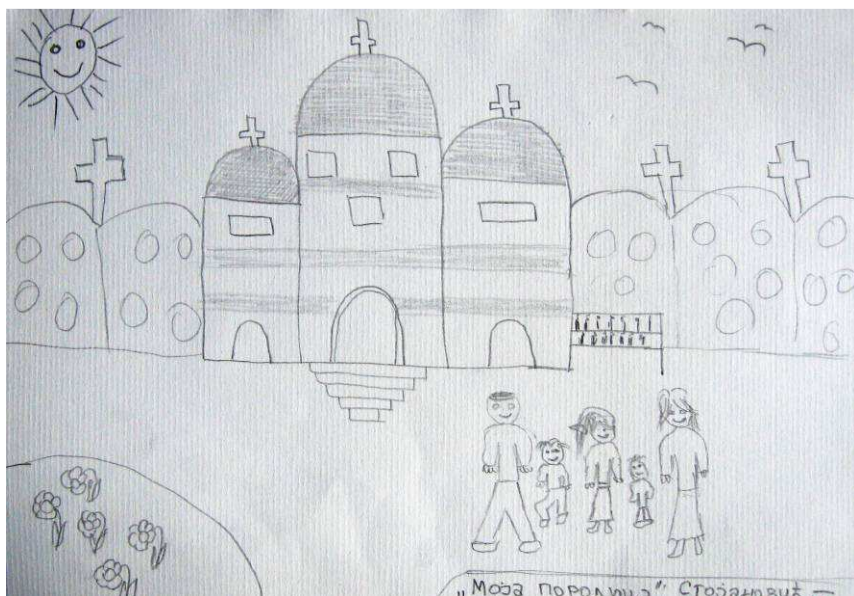
Петар Миленковић 8-1

Св. Јован Богослов, апостол и јеванђелист.

Син рибара Зеведеја и Саломије, кћери Јосифа, обручника св. Богородице. Позван Господом Исусом Јован одмах остави свога оца и мреже рибарске, и пође са својим братом Јаковом за Христом. И од тада се више није одвајао од Господа свога до краја. Са Петром и Јаковом присуствовао је васкрсењу кћери Јаиروه и Преображењу Господа. На Тајној Вечери ставио је био главу на прси Исусове. Када су сви други били оставили распетог Господа, Јован је са св. Богомајком остао под Крстом. По наређењу Господа он је после био као син св. Деви Марији и брижно је служио и чувао до успенија њеног. По успенију св. Богородице отишао је Јован са учеником својим Прохором на проповед Јеванђеља у Малу Азију. Највише се бавио и радио у Ефесу.

Својом надахнутом проповеђу и чудотворством он обрати многе у хришћанство и пољуља незнабоштво из темеља. Незнабошци озлојеђени везаше га и послаше у Рим цару Дометијану. Пред царем беше мучен и бијен; но како не нашкоди ни најљући отров, који му дадоше да испије, нити кључало масло, у које га вргоше, цар се уплаши, и сматрајући га бесмртним посла га у изгнанство на острво Патмос. На том острву св. Јован преведе многе у хришћанство речима и чудесима, и утврди добро цркву Божју. Ту написа Јеванђеље своје и Откровење. У време цара Нерве, који даде слободу свима сужњима, Јован се упути поново у Ефес, где проживе неко време утврђујући ту своје раније започето дело. Беше му преко 100 година када се представи Господу. Када му ученици после отворише гроб, не нађоше тела његовог, али сваке године 8. маја исходио је из његовог гроба неки ситан прах, мирисан и лековит. После дугог, многотрудног и многоплодног живота на земљи пресели се овај љубљени ученик Христов и стуб цркве у радост Господа свога, у мирну и бесмртну радост.

„Моја породица“ – Катарина Стојановић 3-4

Почеци словенске писмености: Света браћа Ћирило и Методије

„Словенски апостоли“ браћа Ћирило и Методије живели су и радили у 9.веку и познати су као мисионари хришћанства у Моравској и Доњој Панонији као и утемељивачи црквенословенске књижевности. Били су синови угледног византијског официра, Друнгарија Лава.

Света браћа Ћирило и Методије

Методије је као млад човек постао управник једне словенске архонтије (области) на реци Струми, а 860. на братовљев позив отишао је у Хазарску државу на Црном мору, да тамошње становништво учи хришћанској вери.

Константин (Ћирило) је студирао теологију у Цариграду, постао је библиотекар Цариградске патријаршије и професор филозофије на Цариградској високој школи.

Браћа су заједно око 863. отишла у Моравску, да на темељу уговора византијског цара Михаила III и кнеза Растислава, уче становништво хришћанској вери на народном словенском језику, који су њих двојица познавали. Константин (Ћирило) је, припремајући се за мисију, саставио посебно писмо за словенски језик (глагољицу) која се ослањала на грчку минускулу и превео је Јеванђелистар на старословенски језик, чиме је утемељио црквенословенску књижевност на глагољичком писму. Око себе су у Моравској окупили групу ученика који су проширили рад на превођењу црквених књига. После три и по године рада у Моравској, кренули су у Рим, да од папе добију овлашћење за своју даљу проповедничку делатност. Успут су се задржали у Доњој Панонији и за своја схватања придобили кнеза Коцеља. У Риму их је примио папа Хадријан II који је био у добрим односима са новим византијским царем Василијем I, јер је овај вратио на положај цариградског патријарха Игњатија, папиног миљеника. На добар пријем утицало је и то што су браћа са собом донела и мошти мученика Светог Климента, које су нашли за време свог боравка код Хазара (тог хришћанског мученика легенда је поистовећивала са четвртим римским папом Климентом, па су Константин и Методије у Риму важили за доносиоце посмртних остатака једног од првих папа.). Хадријан II им је одобрио словенску службу и превођење књига на црквенословенски језик. После годину дана у Риму, Константин се разболео, ступио у грчки манастир и узео име Ћирило, где је ускоро и умро.

После братовљеве смрти, Методије постаје панонско-сремски надбискуп. Његову делатност у Панонији гледали су да онемогуће Франци, па су га ухватили и бацили у тамницу где је одлежао две и по године. Пуштен је на слободу, на интервенцију новог папе Јована VIII, али је из Паноније побегао у Моравску. У исто време, Франци су уклонивши кнеза Коцеља, Панонију претворили у своју провинцију. После тога

је цело то подручје подвргнуто немачком утицају. Због притужбе немачког свештенства папи, позван је 879. у Рим да се расправи питање његове правоверности. Резултат испитивања био је за њега повољан, па му је Јован III посебном булом одобрио служење литургије на црквенословенском, уз услов да јеванђеља и апостоли буду најпре читани на латинском, а затим на словенском језику. У исто време папа одобрава рад и немачком свештенству, па је тиме признао двојност верске службе у Моравској.

Од тада је Методије наставио своју делатност у најтежим условима, све до своје смрти, у пролеће 885. После његове смрти, нови папа, Стефан V, жесток противник Византије, утицао је да немачко свештенство потпуно превлада у Моравској.

Григорије Лав Стефановић 6-5

„ Сви извори моји у теби” - Тијана Томић 3-2

Свети Сава Други

Свети Сава Други, трећи архиепископ српски, родио се око 1200. године, вероватно у Расу. Његов отац био је Стефан Немањић, касније назван Првовенчани (око 1165-1228.), велики жупан (1196-1217.) и краљ српски (1217-1228.), а мајка Евдокија (око 1173-1211.), ћерка византијског цара Алексија Трећег Анђела (1195-1203.). Иначе, брак Евдокије Анђеа и Стефана Немањића, склопљен је око 1191. године, у време када је Србијом владао његов отац, велики жупан Стефан Немања (1166-1196.). У исто време, великом византијском државом управљао је Исак Други Анђеа (1185-1195.), стриц Евдокијин, која је била прва страна принчеца на двору Немањића.

„Свети Сава други” – део лозе Немањића ман.Дечани

Евдокија и Стефан Немањић имали су четворо деце, синове Радослава, Владислава, Предислава и кћер Комнину.

Занимљиво је, да су двојица његових синова били владари српски - краљ Стефан Радослав (1228-1234.) и краљ Стефан Владислав (1234-1243.), док је трећи био архиепископ српски, Сава Други, о коме ће бити више речи у наставку.

Због неверства, али и услед политичких разлога, Стефан Немањић ће, крајем 1201. године, отерати своју жену Евдокију са српског двора, у њен родни Цариград. Око 1207. године, велики жупан Стефан Немањић, венчаће се са Аном Дандоло, унуком утицајног млетачког дужда, Енрика Дандола, иначе, покретача и покровитеља Четвртог крсташког рата, који је завршио падом Цариграда у руке западноевропских витезова.(1202-1204.).

Ана и Стефан Немањић ускоро ће добити сина Уроша, будућег српског краља, Стефана Уроша Првог (1243-1276.), а благодарећи дужду Дандалу, римски папа Хонорије Трећи, послао је краљевску круну српском великом жупану 1217. Како се круна у српском језику називала венац, први српски краљ биће назван Стефан Првовенчани.

Најмлађи син Стефана Првовенчаног, из бившег брака, Предислав, следећи пример свог знаменитог стрица, Светог

Саве, се врло рано замонашио. Како пише Јустин Поповић: „Следујући пример свог великог стрица, Предислав се замонаши и ревносно преда подвигу. Подвизавао се у манастиру Хиландару, одакле је отишао у Свету Земљу, да се поклони гробу Христовом и да види сва места страдања његова”.

Поневши стрицево духовно име Сава, дуго година је био епископ хумски. У његово време седиште ове епархије пресељено је са Стона код Дубровника, у манастир Светих апостола Петра и Павла, на Лику.

За архиепископа српског, трећег по реду (после Светог Саве и Светог Арсенија Првог) изабран је 1263. године под именом Сава Други.

Његов први биограф, Свети архиепископ Данило Трећи пише, да је Сава Други „управљао црквом с великом преданошћу и љубављу, знајући како. (...)“

Отишао је упамћен као прогонитељ јеретика и заслужник за јачање православља. Неколико нововековних историчара црквене прошлости српске, сматрају да је Сава Други више живео од угледа своје породице и да је могао више да учини за цркву, с обзиром на то да је био архиепископ у време док је Србијом владао његов брат по оцу, краљ Стефан Урош Први (1243-1276.)

Сава Други упокојио се 8. Фебруара 1271. године у Пећи. Његов лик је сачуван на фрескама, у манастирима Сопоћани, Пећи, Дечанима и Градцу. Српска православна црква га прославља као светитеља 8. Фебруара, по црквеном (јулијанском) и 21. фебруара, по грађанском (грегоријанском) календару.

Иако је у историји српског народа остао у сенци свог гласовитијег и знаменитијег стрица Светог Саве, архиепископ српски, Свети Сава Други (око 1200-1271.) успешно је управљао српском црквом (1263-1271.) и тако заузео видно место у иторији српског православља.

*Нинослав Станојловић,
професор историје*

Насиље у школи

Не постоји школа у којој насиље није заступљено. Насиље можемо да дефинишемо као сваки облик једанпут учињеног или поновљеног вербалног или невербалног понашања, које може нарушити здравље, развој и достојанство деце.

Насиље може бити: физичко, психолошко, вербално. Примери физичког насиља су: ударање, дављење, гурање и то вероватно може највише повредити неку особу. Углавном су инциденти међу старијим и млађим ученицима. Психолошко насиље односи се на оно понашање које доводи до тренутног или још горе, трајног угрожавања психичког и емоционалног здравља и оно обухвата вређање, омаловажавање, исмевање. Агресивност је шири појам од насиља.

На почетку школовања, око 30% ученика је изложено насиљу, а око 10% њих трпи насиље.

Утврђено је да дечаци изражавају знатно већу вербалну и физичку агресивност, али нема разлике према полу када је реч о агресивном понашању у самоодбрани.

Деци је тешко доказати да насиље није добро и да се тиме проблеми неће решити, али временом ће то вероватно схватити.

Јана Димитријевић 8-3

„без насиља молим – чувајте срце” – Петра Глишовић

Највећа љубав-тренинг

Тренинг-место где заборавиш на све проблеме. У мом случају је буквално тако. На тренинг крећем са боловима, сва исцрпљена, изнервирана, разочарана, уморна, али када уђем у салу, сви проблеми нестају. Одлазак на тренинг чини ме срећном.

Оdboјка. Кад год изговорим ту реч, истопим се од милине. Понекад се на себе љутим што је толико волим, а ни сама не знам зашто. Због кратке каријере, ако се тако може назвати, и многобројних тренинга, нисам успела у потпуности да проживим све чари тинејџерских дана, али, не жалим. Ни за шта на свету не бих мењала оно што сам кроз одбојку научила, ни за шта на свету не бих мењала сву ту радост, коју ми је баш она донела. Другарице из одељења и остали моји вршњаци под ногама имају толико журки, провода, а ја -утакмица, утакмица и утакмица, тренинга, рада и опет утакмица. Понекад осетим жал за таквим животом, али, само понекад. Оно иза чега стојим је да ће ми увек на првом месту бити школа и образовање.

„Ја тренирам фудбал а ти ...” - Илија Ђорђевић 3-2

Током школске године буде ми врло тешко, јер сваки викенд ми одлази на тренинге, утакмице и турнире, али успевам да издржим сав тај напор, бар је до сада било тако, а нећу дозволити да се то промени. У мојој породици све се преусмерава ка мени и мојој, за сада и заувек, највећој љубави.

Спорт ме је научио много чему и показао ми је да је живот суров, да се свака шанса користи као да је прва и последња. Доживела сам нека разочарења, али наставила сам даље да се борим, а речи моје мајке, које су ме толико ојачале и подигле са дна јесу: "Рад и труд никако не може ветар однети".

Пред собом имам дугогодишњег идола, а то је девојка чији је родни град такође Јагодина. Лепа, паметна, шармантна, пронашла је свој пут, има врло успешну каријеру у Италији, а осим домовине нам је заједничка и огромна љубав према овом спорту и жеља, која је у њеном случају већ испуњена, а то је одлазак на велике Олимпијске игре. Волела бих да једног дана заиграмо заједно на терену, можда у Рио де Жанеиру.

Катарина Павловић 8-5

Како музика утиче на осећања и расположења човека који је заљубљен?

Заљубљеност је најлепша ствар која нам се може десити. Она нас чини лепшим, бољим и веселијим особама изнутра, али и споља. Док смо заљубљени, све нам је савршено и лепо, имамо осећај да бисмо могли да заиграмо уз сваку мелодију коју чујемо.

А опет, колико год да смо нерасположени, тужни, безвољни, ипак постоји нешто што нас увек може орасположити. Наравно, музика. Она чини да заборавимо на све проблеме који нас муче, да се опустимо и да се осећамо лепо и пријатно. Док је слушамо, она нас полако обузима све док не потонемо у неки свој свет. Тамо је све лепо, у њему влада хармонија, ту је и

вољена особа која нас држи за руку и не пушта. Тада не желимо да престане, да се заврши и да сва та чаролија нестане.

Музика коју слушамо, те мелодије које нас подсећају на вољену особу јесу кратки тренуци, али ипак довољно дуги, да нас учине срећним.

Софија Матовић 8-5

„Ал је леп овај свет,,," - Ана Ристић 4-1

„Љубав је свуда" - Вељко Петровић 4-1

Будите искрени, вредни и добри људи.

-За почетак нам се представите.

Моје име је Љиљана Вукићевић, рођена 01.10.1970. године у Јагодини, по занимању професор географије у ОШ „17. октобар“.

- Шта сте завршили и кад и колико дуго радите у нашој школи?**

Завршила сам Природно-математички факултет, одсек географија у Београду 1995. године. Од тада сам радила у ОШ „Ђура Јакшић“ у Ћуприји, а у нашој школи, „17. октобар“, од 1998. године. Прошло је много генерација од тада: сличних и различитих, забавних, веселих, паметних и тешких, али је посао којим се бавим свакако леп. Захваљујући вама у души остадох још увек млада.

- На основу чега сте одлучили да се посветите баш географији, једној од најстаријих наука?**

У основној школи ми је географију предавао наставник Братислав, човек јаке личности, који је својом појавом и ставом изазвао моје велико поштовање. Увек сам учила и била спремна за часове, јер ми је било непријатно да ме он нешто пита, а ја да не знам. Тако сам због њега заволела овај предмет и пожелела да се бавим истим послом.

- Колико сте задовољни успехом наших ђака на такмичењу из овог предмета?

Наши ученици VII и VIII разреда сваке године постижу велики успех на такмичењу. Увек су на једном од прва три места на Регионалном и увек су учесници Републичког такмичења, тако да сам поносна наставница својих такмичара. Наш заједнички труд и време се исплате.

- Да ли имате неки хоби?

Немам хоби, јер немам времена.

- Какав је Ваш став према вери?

Поштујем цркву као институцију, али нисам баш од оних верника који посте, причешћују се, мада, поштујем све што црква пропагира : љубав, веру, поштовање, поштење...

- И за крај, шта бисте поручили нашим читаоцима?

Будите искрени, вредни и добри људи.

...Хвала Вам на издвојеном времену. Желимо Вам пуно успеха у наредном периоду!

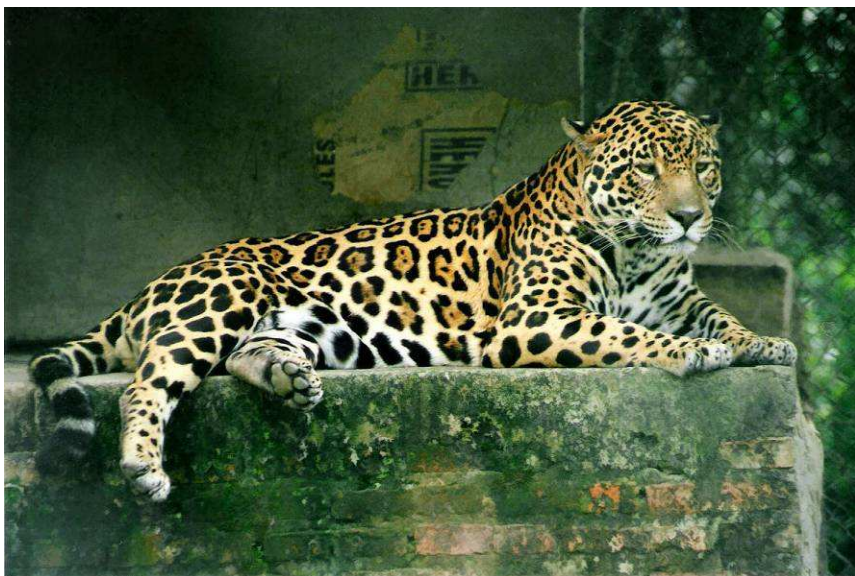
Јована Јеремиић и Анђела Стевановић 8-5

„Дружење”- Нађа Жарков 3-2

Јагуари

Јагуар је трећи по величини, у свету мачака. Величина ове мачке зависи од популације до популације и у вези је са стаништем на коме живи. Најмањи јагуари живе у централној Америци, односно на просторима од Мексика до Колумбије, а највећи су у јужном Бразилу, на просторима Парагваја и северне Аргентине. Ова животиња посебно је позната по својим шарамата. Ипак, оне могу да се разликују и код исте врсте. Шаре се јављају у виду светлије и тамније жуте и светлосмеђе боје. Међутим, постоје и потпуно црни јагуари тзв. црни пантери.

То је животиња која има одлично чуло вида и слуха што јој омогућава да прати плен. Веома добро види дању, али има осетљив вид и ноћу. У лову му доста помажу снажни мишићи вилице, који га чине мачком са најсмртоноснијим угризом, а истовремено је и други најјачи сисар према својој величини. Реп је веома користан у грађи ове животиње јер омогућава

одржавање равнотеже. Још једна од карактеристика јагуара је да напада све што може да савлада, али главни плен представљају животиње средње величине.

Нажалост, јагуар спада у угрожене врсте. Уништавањем станишта ових животиња, постепено се смањује број припадника ове врсте, што значи да уколико се нешто не предузме може доћи до њиховог истребљења.

Ипак, најбоље је да одете до нашег зоо - врта „Тигар“ и сами се уверите колико су ове животиње специфичне, сазнате још нешто о њима, па ко зна, можда баш јагуар постане ваша омиљена животиња.

Исидора С. и Ања М. 8/5

„Они се друже а ми ... ?“ - Анастасија Младеновић 1-4

Десанка Максимовић

Десанка Максимовић је била позната, цењена српска песникиња, професорка књижевности и чланица Српске академије наука и уметности. Рођена је 1898.године у Рабровици код Ваљева. Као најстарије дете оца Михаила, учитеља, и мајке Драгиње, детињство је провела у Бранковини, пошто је њен отац добио премештај. Гимназију је завршила у Ваљеву, а августа 1933.године, удала се за Сергеја Сластикова. Није имала деце.

Студирала је на одељењу за светску књижевност, општу историју уметности Филозофског факултета у Београду. Након дипломирања, Десанка Максимовић је најпре радила у Обреновачкој гимназији, а затим, као суплент, у Трећој женској гимназији, у Београду.

Годину дана провела је и у Паризу, на усавршавању, као стипендиста француске владе. Након што је од 3. септембра

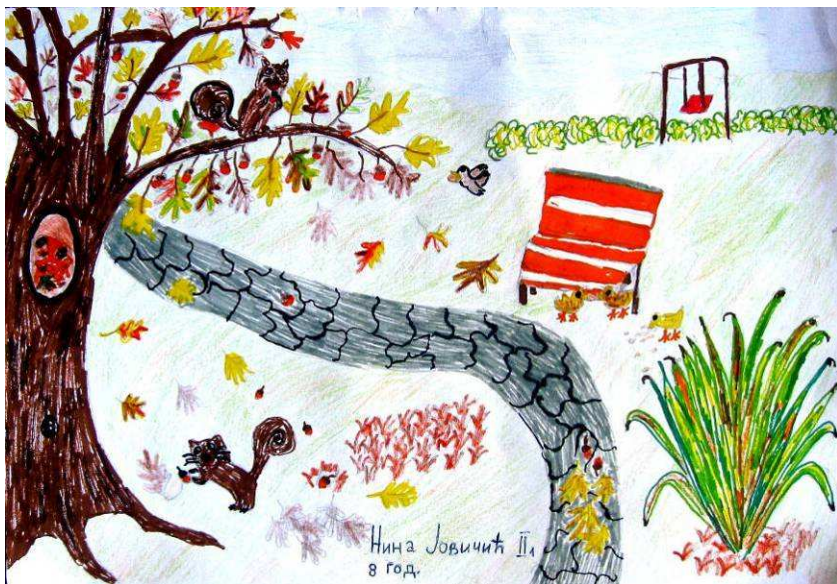
1925.године радила годину дана у учитељској школи у Дубровнику, прешла је поново у Београд, где је радила у Првој женској гимназији.

Почетком Другог светског рата отишла је у пензију, али се у службу вратила 1944. и у истој школи остала до коначног пензионисања 1953.године. 17.децембра 1959.године изабрана је за дописног члана Српске академије наука и уметности, а 16.децембра 1965. за редовног члана.

Њене најпознатије песме су: „Предосећање“, „Стрепња“, „Пролећна песма“, „Опомена“, „Тражим помиловање“ као и „Крвава бајка“, која настаје у спомен стрељаним ђацима у Крагујевцу, 21.октобра 1941.године.

Ова позната песникиња преминула је 11. фебруара 1993. године у 95. години живота. Сахрањена је у Бранковини, а како је она изгледала можете видети у музеју воштаних фигура у Јагодини.

Исидора С. и Ања М. 8/5

„И природа пише и слика “- Нина Јовичић 2-1

Стреличарство

Стреличарство је вештина коришћења лука у сврси испалјивања стрела.

Стреличарство је током историје налазило своју примену у лову и борби, а касније је постало спорт. Особа која се бави стреличарством назива се **стреличар**. Најранији конкретан траг стреличарства стар је 5000 година. Старе цивилизације, првенствено Персијци, Грци, Индијци, Кинези, Корејци и други, имали су велики број стреличара у својим војскама. На основу искуства у борбама, стреле су биле погубне када су се користиле против великих војних формација.

Развитком ватреног оружја, стреличарство се све мање користи у ратовању и полако прераста у спорт. Иако су на почетку ватрена оружија бола лошија у домету, учесталости паљбе и пробојности оклопа од висококвалитетних лукова, за њихово коришћење била је потребна драстично краћа обука. Данас је стреличарство све занимљивији и популарнији спорт.

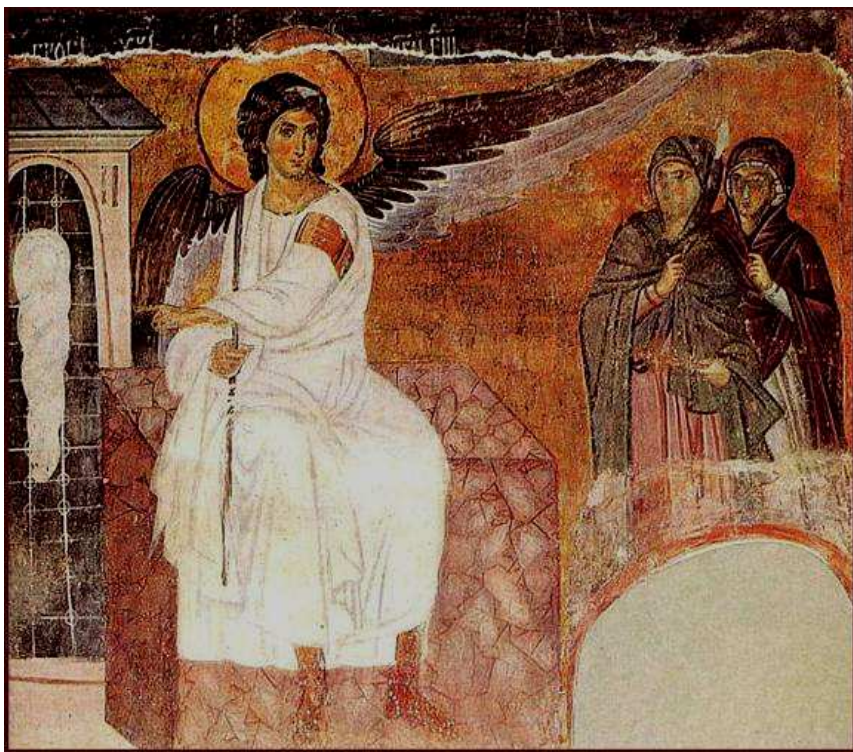
Милош Симић 8-3

Манастир Милешева

Манастир Милешева је српски средњевековни манастир посвећен Вазнесењу Господњем. Налази се на шестом километру од Пријепоља на реци Милешевци. Задужбина је краља Владислава, сина Стефана Првовенчаног, а унука Немањиног. Сазидан је у XII веку, а зидање и сликање Милешеве је трајало у периоду од 1219. до 1235.године. Зидан је у рашком стилу, по угледу на Жичу и Студеницу. У припрати, коју је краљ Владислав доградио 1235.године, положио је мошти свог стрица, Светог Саве. Мошти су Турци 1594.године, приликом освајања, пренели на Врачар и спалили, у покушају да сломи српски дух. У овом манастиру крунисан је и Твртко за краља Босне и Србије. Некада је у Милешеву било и по 400 монаха. Ту је радила једна од првих српских штампарија, купљена у Венецији.

Током турске владавине, манастир је уживао заштиту моћног везира Мехмед-паше Соколовића, који је, док није завршио у бисагама јаничара, похађао манастирску школу у Милешеви. Милешева је много пута страдала, дизала се из пепела и обнављала. Садашњи изглед је добила у току обнове, у време кнеза Михаила Обреновића, када су радови трајали скоро шест година. Манастир је страдао и крајем XIX века у великој поплави, а почетком Другог светског рата, италијански фашисти су учинили нешто што ни Турци нису, претворили су манастир у коњушницу, тако да су ликовне декорације у доњим зонама цркве заувек нестале. Оно по чему је манастир Милешева најпознатији, јесу фреске.

У светској историји уметности, фреске Милешеве су достигле највећи врх сликарства XIII века. Почетом педесетих

година XX века, на светској изложби у Паризу, о Белом Анђелу и портретима Немањића, најеминентнији критичари су говорили да су оне заштитни знак Европе и светски симболи сликарске уметности.

Први сателитски видео сигнал између Европе и Америке, као симбол мира који је Европа послала, садржао је слику Белог Анђела из Милешеве. Угледни стручни жири 1996.године, састављен од много академика, сликара и историчара, убедљивом већином гласова, прогласио је Милешевског Белог Анђела за слику миленијума на нашим просторима. Тада је речено, а Милешевској фресци патина векова само додаје, а не умањује лепоту и значење. Ипак, сва та признања, награде и дивљење широм света, могу се оставити по страни и занемарити се сви хвалоспјеви, једном реченицом коју је написао наш Свети Николај Велимировић: "Гледање Белог Анђела је равно молитви". У манастиру се такође и налази најстарији сачувани портрет Светог Саве, а као највећа реликвија Милешеве се сматра рука Светог Саве, која је смештена у олтару цркве Вазнесења Христовог. Манастир поседује изузетно богату ризницу, библиотеку гостопримницу, а за преноћишта ходочасника преуређен је и конак. Седиште је Милешевске епархије на челу са епископом Филаретом и из дана у дан се обнавља и сређује незапамћеним темпом. Милешева је женски манастир који живи пуним духовним животом. Узорно сестринство о свему брине, на сваком кораку је цвеће, саграђен је рибањак и језерце, ту је дрвени мост, воденица, клупе и столови поред реке. Богослужење са светом литургијом се служи свакодневно, а посебно се у вечерњим сатима служи акатист СветомСави.

И тако вековима живи Милешева. Заштићена руком Светог Саве, склоњена под крилима Белог Анђела, она говори језиком вечности. Ова тапија стара осам векова право је сваког Србина православца јер нам даје смисао живота, нуди наду и утеху.

Ирина Анић 8-1

Будући олимпијски шампион – Софија Спасојевић

1. Колико дуго тренираш пливање и шта сматраш пресудним за успех?

-Пливање активно тренирам три године, а пресудним за успех сматрам рад и труд.

Нађа Хигл и Софија Спасојевић

2. Зашто си се баш определила за пливање, а не за неки други спорт?

-Ни сама нисам знала да ћу се некада бавити пливањем. У школу

пливања сам се уписала како бих научила да пливам. Временом сам заволела спорт, почела сам да се трудим и да будем упорна и резултати нису изостајали. Потом сам прешла у ТК „Јагодина 2000“ и тада је почело озбиљно тренирање.

3. На којим такмичењима си учествовала и да ли имаш трему пред трку?

- Била сам учесник многих такмичења. Трема увек постоји, али се трудим да је сузбијем и да не мислим на њу како бих могла добро да отпливам и успешно завршим трку.

4. Добитница си многих медаља. Колико су те оне подстакле за даљи рад?

- Свака медаља је један нови подстицај за даљи рад, као и признање успеха које много значи.

5. На који свој успех си најпоноснија? Које дугујеш захвалност за све своје успехе?

- Најпоноснија сам на успех на државном такмичењу за млађе пионире, које се одржало 22.07.2012. у Крушевцу. Освојила сам златну медаљу на 50 метара слободним стилем, а притом оборила рекорд стар двадесет четири године, из 1988. (време старе Југославије). Осим тога, припала ми је и сребрна медаља на 100 и 200 метара. Највећу захвалност дугујем свом тренеру Мирољубу Срећковићу, који је пуно труда уложио и бодрио ме, затим својим друговима из клуба који су ми били велика подршка, мислили на мене, слали поруке и пратили резултате преко интернета. Захвална сам и породици која ме је подржавала, као и свим наставницима који су имали разумевање за мене, свим мојим пријатељима и мојој најбољој другарици Николији са којом сам делила лепе и ружне тренутке и све добре резултате.

6. Да ли си икада помишљала да одустанеш од пливања?

- Никада нисам размишљала јер ми је пливање у срцу.

7. Како усклађујеш обавезе? Колико ти времена остаје за дружење и забаву?

- Обавезе веома тешко усклађујем, али наставници и директорка школе имају разумевање за мене. Остаје ми врло мало времена за дружење, а сви прави пријатељи ме разумеју.

8. Шта очекујеш од своје каријере у будућности?

- Имам циљ да доспем до Олимпијаде и олимпијске медаље и волела бих да се то оствари.

Милена Милосављевић 8/3

„Хармонија тонова” - Катарина Павловић 8-5

Арсеније Благојевић 4-1

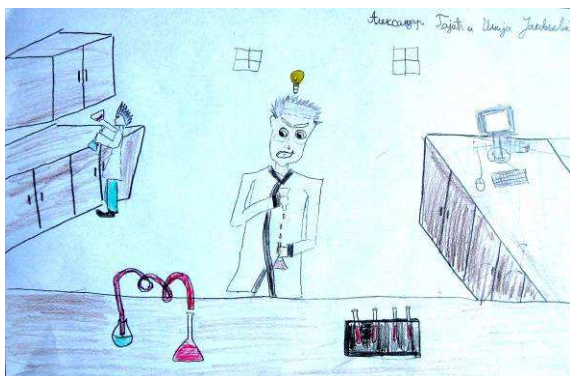

Ирина В.и Анђелија С.4-3

Василиса Јовановић 4-4

Наш свет ...

Илија Ј.и Александар 4-1

Миљана и Светлана 4-2

Милица и Андријана 4-2

Немања и Никола 4-2

Вера, нада и љубав

Иван Ивановић 4-4

Александра С.4-4

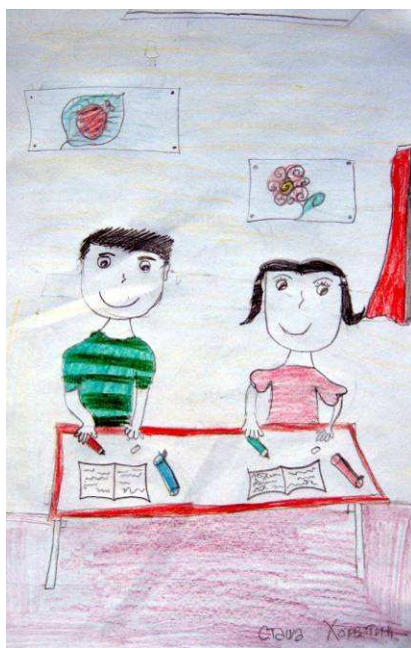

Ана Ђорђевић 1-4

Велики поздрав за све баке и деке ...

Миона Сарић 3-1

Сташа Хорватић 3-1

Миња Станимировић 4-1

БОНТОН

Када идеш у госте
прво се најави,
буди сваком пријатељу
друг пристојан, прави.

Поклон када добијеш
хвала ти кажи,
не питај колико кошта
и замерку не тражи.

Не разговарај са неким
док су ти уста пуна,
салветом се бриши
и нормално диши.

Свако извињење мора
бити јасно и кратко,
поштуј туђе време
и волеће те свако.

У време одмора
никога не зови,
телефон искључи
у позоришту и школи.

Понашање лепо
потребно је свима,
да би владала
пристојна клима.

"Анђео" - Петра Васовић 3-4

Песму саставили ученици 4-1 и 4-3 са својим учитељицама
Славицом Пантић и Весном Миленковић.

најбољи радови на тему:
"Наш свет..."

Ана Р. и Ања Т. 4-1

Сара Б. и Мила Б. 4-2

Миа М. и Анђелија С. 4-3

Ђорђија Ђ. и Александра С. 4-4